

#RefugiulPerfect2

La capătul unui drum lung, bogat în aventuri și în magie, descoperim că aveam deja lângă noi tot ceea ce conta cu adevărat. Și vom fi recunoscători pentru asta. În fiecare zi.

Bătrânul din lună este #RefugiulPerfect 2

#RefugiulPerfect2

Un text de Florin Bican, dintr-o serie de dialoguri imaginare cu Francisca

– Ce lună mare! se miră Francisca, turtindu-și năsucul de fereastră.

– Vezi să nu lași urme pe geam, o avertizează tata. De-abia l-am spălat...

– Da' ce lună mare! insistă Francisca.

Tata oftează teatral și i se alătură să privească luna împreună.

– Crezi că-i locuită? o provoacă el pe Francisca.

– Miss ne-a spus că nu, declară Francisca solemn. Da' de când n-am mai fost la grădiniță, s-ar putea să fi ajuns cineva acolo.

– Păi Minli a ajuns sigur. Și s-a și întors... Da' Bătrânul-din-Lună locuiește acolo din totdeauna.

– Care Mini?

– *Mîn-li*... o fetiță dintr-un sătuc chinezesc.

– S-a făcut astronaută?

– A, nu...

– Păi atunci cum a ajuns pe lună?

– Pe jos!

– Se poate?

– Da, da' trebuie să ai firele potrivite din care să împletești un pod-zmeu.

– Ceee?

– Exact cum ți-am spus.

– Da' tu de unde știi?

– Dintr-o poveste...

– Ce poveste, ce poveste?

– *Bătrânul din Lună*. De Grace Lin.

– Da' Minli de ce s-a dus pe lună.

– Ca să-l întrebe ceva pe Bătrânul din Lună.

– Ce să-l întrebe?

– Cum să scape familia și satul ei de sărăcie...

– Erau săraci?

– Da' rău de tot. Locuiau pe Muntele Neroditor – numele spune tot.

– Da' ea de unde știa de Bătrânul din Lună?

– De la peștișorul ei auriu.

– Păi cum i-a spus, că peștii nu vorbesc.

– Peștișorul ăsta vorbea.

– A, era fermecat... Și?

– Și Minli s-a hotărât să-l elibereze ca să nu mai fie supărată mama ei.

– Da' de ce era supărată?

– Pentru că peștișorul auriu era un articol de lux, care nu se potrivea cu sărăcia din casa lor. La fel ca și mimunatele povești pe care i le spunea tatăl ei... Așa că biata fetiță a fugit de-acasă, în căutarea Bătrânului din Lună.

– Și l-a găsit?

– Ei, nu din prima... Da' a avut noroc, că în pădurea în

care a dormit când s-a făcut noapte, a întâlnit un dragon.

– Și n-a răpit-o? C-am înțeles că dragonii cu asta se ocupă. Sau fură numai prințese?

– Păi sărmanul dragon era prins într-o capcană și Minli l-a eliberat. Iar el s-a oferit s-o ducă unde are treabă. Da' pe jos, că nu putea zbura...

– Păi nu toți dragonii zboară?

– Ba da, da' dragonu' ăsta avea un defect – nici el nu știa ce... Se putea deplasa doar pe sol.

– Ca un jipan? Și-așa era bine... Și-au ajuns în lună?

– După ce-au trecut prin mai multe aventuri...

– Ce aventuri?

– Păi s-au întâlnit cu niște maimuțe rele, care nu-i lăsau să intre în Orașul Lunii Strălucitoare, de unde le trebuia un fir magic, foarte important pentru călătoria lor. Minli le-a păcălit și a ajuns la regele de-acolo, care i-a dat firul. Dragonul, rămas într-o peșteră la intrarea în oraș, a făcut rost de celălalt fir de care aveau nevoie, și au pornit mai departe.

– Pe lună?

– Încă nu, c-au dat de-un necaz...

– Ce necaz?

– I-a atacat tigrul verde. Dragonul a vrut s-o apere pe Minli, da' când s-a luptat cu tigrul, a fost rănit. Și pentru că tigrul ăsta era otrăvitor, situația era cam albastră...

– Păi n-ai zis că era verde?

– Tigrul, nu situația...

– A... Și ce-au făcut?

– Într-un sat din apropiere, au găsit un bătrân care l-a făcut bine pe dragon...

– Bătrânul din lună?

– Nu, ăla era-n lună... Și ca să ajungă la el, Minli a împletit podul-zmeu de care-ți spuneam, din cele două fire.

– Și când a ajuns, a aflat cum să scape de sărăcie?

– A aflat că nu-i poate pune decât o singură întrebare.

– Și ce dacă?

– Păi ea voia să-l întrebe și de ce nu poate zbura prietenul ei, dragonul...

– Aaa... Și ce-a făcut?

– A pus o întrebare atât de bună, încât răspunsul i-a rezolvat ambele probleme... Și s-au întors *în zbor* la ea în sat, pe *Muntele Roditor*.

– De asta spui tu că întrebarea e mai importantă decât răspunsul?

– Da!

– Atunci am și eu o întrebare...

– Spune!

– Îmi iei și mie carte asta?

